

[Landbrugsministeren.]

er de tre Ministerier i Fællesskab, som har forhandlet Sagen: Justitsministeriet, Finansministeriet og Landbrugsministeriet —, det, vi har foretaget os, er for det første det, at efter at Lensbesidderne havde ønsket, at Over-Skyldraadet ikke skulde afsige Kendelse, idet de afbrød Forhandlingerne og tog Appellen tilbage, traadte vi straks sammen Dagen efter og vedtog, at saa vilde vi appellere, fordi vi ønskede Sagen afgjort ved Over-Skyldraadet. Og det andet, der skete nogle Dage senere, hvor Forhandlingerne ganske rigtigt blev paabegyndt i det Møde, men for øvrigt afsluttet i et senere Møde, var dette, at vi vedtog at fastholde det Indlæg, som Højesteretssagfører Kemp paa Regeringens Vegne og billigt af Regeringen havde givet ind til Vurderingsraadet og gentaget for Over-Skyldraadet, og som var Anledningen til, at Lensbesidderne sagde: Naar det Indlæg fremkommer fra Regeringen, saa vil vi slet ikke have Sagen for Over-Skyldraadet. Det var altsaa Regeringens Beslutning gennem den Instruks, som blev givet Højesteretssagfører Kemp, at han skulde fastholde dette Indlæg.

Jeg synes egentlig ogsaa, det er mærkeligt, at det ærede Medlem bliver ved at insinuere, trods min Benægtelse, at jeg har gjort mig skyldig i en saadan Forbrydelse som at ville overtale Over-Skyldraadet til at forhøje Vurderingerne. Det ejendommelige er, at Over-Skyldraadet med alle Partiers Stemmer — det sagde det ærede Medlem maaske ikke, der er maaske enkelte Undtagelser, men i hvert Fald med Stemmer fra Medlemmer af alle Partier — har vedtaget en Forhøjelse. Den findes altsaa at være rigtig. Mod min Benægtelse fastholder altsaa det ærede Medlem, at jeg har gjort Forsøg paa at overtale Over-Skyldraadet, og det ærede Medlem brugte Gang paa Gang den Vending, at jeg har kaldt paa Over-Skyldraadets Formand for at paavirke ham. Hvis jeg havde gjort noget saadant, kunde jeg jo nok tiltales, men jeg vilde mene, at den Paragraf, jeg saa skulde tiltales efter, maatte være Taabeparagraffen. Selvfølgelig har jeg ikke paa nogen som helst Maade hverken overtalte Over-Skyldraadets Formand eller Over-Skyldraadets Medlemmer, jeg har end ikke i min Tanke gjort Forsøg derpaa.

Med Hensyn til, at jeg skulde have kaldt paa Over-Skyldraadets Formand, er Forholdet det, at saa snart den Situation forelaa, at Lensbesidderne havde tilbagekaldt deres Appel til Over-Skyldraadet, og der altsaa opstod det Spørgsmaal, hvor-

vidt Over-Skyldraadet kunde behandle Sagen færdig, uden at den anden Part i Sagen maatte optage den, aftalte jeg med mine to Kolleger, Finansministeren og Justitsministeren, at holde et Møde om Sagen. Det blev overladt til hver Minister at bestemme, hvilke Embedsmænd han vilde tage med, og fra Finansministeriet, hvorunder Over-Skyldraadet sorterer, blev det opgivet, at Over-Skyldraadets Formand vilde deltage. Senere, det var samme Dag, saa vidt jeg husker, meddelte Over-Skyldraadets Formand mig i Telefonen, at han var forhindret deri. Jeg sagde: Det gør heller ikke noget, det er Regeringen, der skal drøfte Sagen. Senere igen ringede Formanden op i Telefonen og sagde, at han havde ordnet det saadan, at han alligevel kunne deltage. Jeg spurgte, om det egentlig var paakrævet, om det ikke var lige saa godt, han ikke gjorde det, da han var Formand for en Domstol, hvortil han bemærkede, at hvad det rent formelle angik, med Appellen, kunde der blive Spørgsmaal om, at Over-Skyldraadet, hvis Regeringen ikke vilde appellere, uafhængigt deraf skulde fortsætte sit Arbejde. Jeg sagde da, at jeg havde ikke noget imod, at han overværede Forhandlingerne, Forhandlingernes Genstand var, hvorvidt vi skulde optage Appellen eller ikke, og Resultatet blev det, som jeg gentagne Gange har mindet om.

Jeg forstaar derfor vedblivende ikke, hvad det egentlig er, man bebrejder mig, og jeg forstaar det navnlig ikke, naar det ærede Medlem udtaler, at Statsens Sagfører har sagt det rigtige i denne Sag. Hvad Statsens Sagfører har sagt for Over-Skyldraadet, er jo Ord til andet, hvad han har sagt for Vurderingsraadet. Det anerkendte og godkendte jeg den Gang, og det blev godkendt som Resultat af de Forhandlinger, der i gentagne Møder blev ført mellem de tre Ministre, hvor den ene Gang Embedsmændene var til Stede og begge Gange Højesteretssagføreren. (*Lundberg*: Det var altsammen for det omtalte Møde). Før det omtalte Møde? Nej, det var under og efter det Møde, som der her er Tale om, for saa vidt der er tænkt paa det Møde, hvor Appellens Opretholdelse blev vedtaget.

Naar det er sagt, at Statsministeren har ikke noget at gøre med at øve Retfærdighed i denne Sag, og alt dette med at udgive Gaver o. s. v., er det Ord til andet, hvad jeg sagde, da jeg før havde Ordet, og hvad enhver kan sige sig selv. Der er slet ikke Grund til at gentage det. Nej, det har Regeringen intet med at gøre. Regeringen skal varetage de økonomiske Interesser, den er